

РЕШЕНИЕ

№ 1379

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Георгиева
А. Воденичаров

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от А. Воденичаров Въззивно гражданско дело № 20231000501260 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 263294 от 11.11.2022 год., постановено по гр.д.№ 16163/2018 год. по описа на СГС, I-3 състав, Прокуратурата на Република България е осъдена на правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ да заплати на А. П. И. следните суми: 1/ обезщетение за претърпени вреди от образуваното и водено срещу него наказателно производство по пр.пр. № 3-776/2009 г. по описа на СРП, ДП № 12/2014 г. по описа на ДАНС за престъпление по чл. 149, ал. 1 и чл. 157 НК, след неговото прекратяване, а именно: 5 000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, 16 586,51 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от неувеличаване на имуществото на ищеца с трудово възнаграждение за периода 01.02.2010 г. - 30.06.2010 г., дължимо по трудов договор от 07.09.2009 г., ведно със законната лихва, считано от 01.12.2015 г. до окончателното изплащане, като исковете са отхвърлени в частта за разликата до сумата 40 000 лева, обезщетение за неимуществени вреди, за сумата 2 000 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение в наказателното производство и за сумата от 2 742,28 лева, претърпени имуществени вреди - заплатени разходи за лекарства за лечение на заболяване псориазис, ведно със законната лихва; 2/ сумата от 2 000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на воденото наказателно производство по пр. пр. № 8290/14 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 15219/14 г. на 02 РПУ-СДВР, за престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 НК, като иска е отхвърлен до пълния предявен размер от 6 000 лева и 3/

сумата от 2 000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди от наказателно производство по пр.пр. № 2052/17 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 226 ЗМК-238/2017 г. по описа на 02 РУ-СДВР, за престъпление по чл.290, ал. 1 НК, ведно със законната лихва, считано от датата на прекратяването му - 18.10.2018 год. до окончателното изплащане, като иска е отхвърлен до пълния размер от 4 000 лева.

Решението е обжалвано от ищеца А. П. И. в частите с които исковите за неимуществени вреди са отхвърлени до пълните размери, както и в частта в която са отхвърлени в цялост претенциите за присъждане на имуществени вреди. Твърди се, че в обжалваната част досежно неимуществените вреди решението е неправилно, постановено в нарушение на чл. 52 от ЗЗД и при несъобразяване с всички доказани по делото обстоятелства, относими към размера на обезщетението, както и определеното обезщетение не е съобразено с практиката по сходни случаи. Оспорват се изводите на съда с които е приел липса на договор за правна помощ по воденото наказателно производство, като твърди, че от представените доказателства се установява заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 2 000 лева, която сума счита, че следва да му бъде заплатена от ответната страна. Твърди също така, че е направил разходи за лекарства в посочените размери, като съдът неправилно е приел липса на доказателства за заплащането им. Иска се отмяна на решението в обжалваните части и уважаване на исковите изцяло, до пълните предявени размери. Претендира разноските по делото.

Решението е обжалвано и от ответника Прокуратура на Република България в осъдителните части, като се излагат доводи за неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД досежно присъдените неимуществени вреди, тъй като определеният размер е завишен и отново не е съобразен с практиката. Моли съда да отмени решението в осъдителните части и постанови ново, с което исковите да бъдат изцяло отхвърлени.

Въззиваемите страни по жалбите оспорват същите, като твърдят неоснователност на противниковата жалба.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намира решението в обжалваните части за валидно и допустимо. По очертавания от оплакванията в жалбите предмет на въззивен контрол намира следното:

Предмет на производството пред първоинстанционният съд е иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

Ищецът А. П. И. е предявил против Прокуратурата на Република България обективно съединени икове с правно основание чл.2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за претърпени вреди, както следва: 1/ сумата 40 000 лева, частичен иск от сумата 100 000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди от образуваното и водено срещу него наказателно производство по пр.пр. № 3-776/2009 г. по описа на СРП, ДП № 12/2014 г. по описа на ДАНС за престъпление по чл.149, ал.1 и чл.157 НК, след неговото прекратяване; сумата 5 977.10 британски лири, представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи от неувеличаване на

имуществото на ищеца с трудово възнаграждение за периода 01.02.2010 г. - 30.06.2010 г. вкл., дължимо по трудов договор от 07.09.2009 г., сключен между ищеца и Интелиджънс Солюшънс Лимитид, в резултат на воденото срещу него наказателно производство; сумата 2 000 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение в наказателното производство; сумата 2 742,28 лева – претърпени имуществени вреди - заплатени разходи за лекарства за лечение на заболяване псориазис, в резултат на воденото срещу него наказателно производство, ведно със законната лихва върху всички претенции, считано от 01.12.2015 г. до окончателното плащане на обезщетението; 2/ сумата 4 000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на воденото против него наказателно, производство по пр. пр. № 8290/14 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 15219/14 г. на 02 РПУ-СДВР, за престъпление по чл.316, вр. чл.309, ал.1 НК, след оправдаването му с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на влизане на присъдата в сила - 06.10.2018 г. до окончателното изплащане и 3/ сумата 6 000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от воденото против него наказателно производство по пр. пр. № 2052/17 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 226 ЗМК-238/2017 г. по описа на 02 РУ-СДВР, за престъпление по чл.290, ал.1 НК, след прекратяването му, ведно със законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на прекратяването му - 18.10.2018 год. до окончателното изплащане. Твърди се, че с Постановление от 21.01.2010 г. бил привлечен като обвиняем по пр.пр. № 3-776/2009 г. по описа на СРП, ДП № 12/2014 г. по описа на ДАНС за извършено престъпление по чл.149, ал.1 НК, като му била наложена мярка „задържане до 72 часа“, а впоследствие с нови Постановления на разследващите органи и по указания на наблюдаващия прокурор от СРП неколkokратно му е повдигано обвинение с правна квалификация чл.157, ал. 3 НК - престъпни хомосексуални действия с малолетно лице. Мярката за неотклонение „задържане под стража“ е изпълнявана спрямо него за периода от 21.01.2010 г. до 02.07.2010 г., като след това е изменена в „парична гаранция“. След второто връщане на делото на СРП от съда, с Постановление на СРП от 26.03.2015 г. наказателното производство против ищеца е било прекратено, а с определение от 30.11.2015 г. на СГС по НЧД № С-114/15 г. Постановлението на СРП за прекратяване на производството е окончателно потвърдено и влязло в законна сила.

Поддържа, че случаят е станал широко обществено достояние, за него е писано в пресата, в интернет – сайтове, както и са излъчвани множество репортажи и предавания по почти всички телевизии с твърдения, че е разбита престъпна педофилска група, състояща се от общо шест човека, между които и ищецът. Приписвани му били изключително грозни, неморални и отблъскващи деяния с тежки последици за пострадалите от тях, представящи ищеца като човек, чужд на общочовешките ценности - престъпник и педофил. По този начин изключително тежко е уронено доброто име, честта и достойнството на ищеца. Още от привличането му като обвиняем и задържането му той изпитал силно притеснение и стрес. През цялото времетраене на наказателното производство чувствал притеснения и несигурност за бъдещето си. Криел се и не излизал от дома си, изпитвал постоянен страх от преследване и несигурност от факта, че може да бъде разпознат от вестници и медии.

Известен период от време живял в пълна изолация. Страдал от фобия, че е следен, подслушван и че постоянно го следят и контролират, без да е виновен. Страхувал се, че може да бъде осъден за деяние, за което е бил убеден, че не е извършил. Изгубил доверието и подкрепата на близките си, включително и на най-близки роднини.

По - късно, след прекратяване на предното наказателно производство, с Постановление от 02.02.2017 год. ищецът отново е привлечен като обвиняем, този път по пр.пр. № 8290/14 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 15219/14 г. на 02 РПУ-СДВР, като му е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.316, вр. чл.309, ал. 1 от НК - използване на неистински частен документ, като срещу него бил внесен обвинителен акт и е било образувано НОХД № 3809/17 г. по описа на СРС, НО, 104 състав. След множество проведени съдебни заседания ищецът е оправдан по повдигнатото обвинение с Решение на СРС, НО, 104 състав от 19.09.2018 г., влязло в законна сила на 05.10.2018 г. твърди, че вследствие на това наказателно производство също е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх, стрес и емоционален дискомфорт.

Твърди се още, че срещу него в качеството му на обвиняем било образувано трето наказателно производство - по пр.пр. № 2052/2017 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 226 ЗМК-238/2017 г. по описа на 02 РУ-СДВР, за извършено престъпление по чл.290, ал.1 от НК - лъжесвидетелстване. С постановление от 29.08.2018 г. на прокурор от СРП наказателното производство по това обвинение е прекратено, на основание чл.243, ал.1, т.1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК - поради липса на престъпление. Постановлението на СРП е обжалвано пред СРС относно мотивите за прекратяване на производството, където с Определение от 03.10.2018 г. по НЧД № 15532/18 г. по описа на СРС, НО, 7 състав, влязло в законна сила на 17.10.18 г., прекратителното постановление на СРП е потвърдено.

Поддържа, че отново с повдигането на това трето по ред обвинение за пореден път, ответникът е предизвикал и допълнително засилил чувствата и усещанията за несигурност, страх, притеснение, граничещо в доста моменти с паника, и негативните емоционални изживявания. .

Ответникът Прокуратурата на Република България е оспорил искове, като твърди, че е действал съгласно правомощията делегирани му по материалния и процесуалния закон. Отделно от това предявените претенции за неимуществени вреди са силно завишени, а тези за имуществените вреди са неоснователни. Моли съда да постанови съдебно решение, с което да отхвърли исковете.

Съдът намира, че фактическа обстановка е правилно установена от първоинстанционният съд и е следната:

Не се спори от страните по образуването, развитието и прекратяването на водените срещу ищеца три наказателни производство, както и извършените по тях процесуално следствени действия, както и периодите в които са извършени, поради което настоящия съд не следва да ги преповтаря.

От приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещо лице специалист

по телесно здраве, която се кредитира от настоящия състав се установява, че при извършения преглед на ищеца е установено следното: глава, шия, горни крайници и торс – кожата е без патологична находка. Единствено на границата шия – гръден кош, по предната повърхност /над гръдната кост/ се установява кожен еритем /леко зачервяване на кожата/, но без наличие на типичния обрив/плака за псориазиса. В областта на ноктите на палците на двете ръце и двете стъпала се установяват кератозни промени /в резултат на псориазиса/. Леко хиперпигментирана кожа в слабинните гънки. Множество точковидни хиперпигментации в областта на двете подбедрици /остатъчни, след излекуване на псориазисните плаки/. Дава заключение, че наличието на обрив при ищеца за първи път е отбелязано в Медицинска справка №14480/14.08.2018 г., издадена от ГД „Изпълнение на наказанията” ОСИН – София, в която е отразено, че на 21.04.2010 г. той е получил обрив, придружен от сърбеж – даден му е спирт за мазане. Заболяването псориазис датира от 2010 г. и е започнало внезапно след силно нервно напрежение и стрес с появата на червен и залющев обрив в областта на тялото и крайниците, който бързо се разпространил и обхванал значителна площ. Вещото лице е отразило, че описаните в исковата молба медикаменти, ползвани от ищеца, са били необходими и адекватни за лечението му. Установява също така, че един от провокиращите фактори за появата на заболяването Псориазис вулгарис е стресът. По време на първата проява – първия описан и регистриран обрив на 21.04.2010 г., ищецът е бил в следствения арест, което, разбира се е една стресова ситуация. В медицинската документация приложена по делото, е отразено заболяването тежък псориазис, което датира от 2010 г., започнало с появата на червени излющени, трудно лечим обрив в областта на тялото и крайниците. За кратко време обривите бурно се разпространили, на места се слели. Появил се обрив и в големите гънки на тялото. Ищецът е провеждал многократно медикаментозно лечение със спорен и нетраен резултат. По принцип заболяването е с хронично-рецидивиращ ход и е съпроводено с промяна във външния вид в засегнатите области, сърбеж, наличие на придружаващ псориазисна артропатия, които са описани при ищеца. Към момента на прегледа, извършен на 25.02.2020 г., кожата на главата, шияна, горните крайници и торса е без патологична находка. Единствено на границата шия – гръден кош, по предната повърхност /над гръдната кост/ се установява кожен еритем /леко зачервяване на кожата/, но без наличие на типичния обрив/плака за псориазиса. В областта на ноктите на палците на двете ръце и двете стъпала се установяват кератозни промени /от заболяването/. Леко хиперпигментирана е кожата в слабинните гънки. Наблюдават се множество точковидни хиперпигментации в областта на двете подбедрици /остатъчни, след излекуване на псориазисните плаки/. Изведен е извод, че ходът на заболяването е хронично рецидивиращ, като последният му пристъп е бил през лятото на 2019 г. Към момента, заболяването е в ремисия, но следва да се отбележи, че на този етап не е възможно пълното излекуване на ищеца. В момента най-модерно е биологичното лечение на заболяването, което обаче трябва да се прилага цял живот. Терапията включва поставяне на подкожни инжекции около 4 или 5 пъти в годината, като пациентите биха могли дори да си ги слагат и сами въкци, не се налага да влизат в болница. Медикаментите са скъпи, но Здравната каса ги покрива изцяло.

От приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещо лице психиатър, която също се кредитира от настоящия състав се установява, че ищецът показва невротична симптоматика, тематично свързана с преживяното от него през процесния период. По време на задържането той много тежко е преживял случилото се и след освобождаването си от ареста не е бил с предишните си социални умения – загубил чувството си за хумор, изолирал се от околните. До днешна дата изпитва ужас от срещата с униформени полицаи. Продължава да се опитва да крие от околните за какво е бил разследван, убеден е, че това би отдръпнало хората от него и че биха го възприели предубедено. От приетата комплексна съдебно – психиатрична и психологическа експертиза пък се установява, че в резултат на задържането му под стража през 2010 г. ищецът е развил остра стресова реакция, преминала след това в посттравматично стресово разстройство. Психичното разстройство е протекло протрахирано, поради тежкото обвинение, в което е бил обвинен, разгласяването и обществената и медийна оценка на това обвинение, коментарите в медиите, продължителността на разследването, последвалите други две обвинения за извършване на престъпления и образуваните наказателни производства. Като остатъчна симптоматика се установяват ситуативни страхове, тревожност, кошмарни сънища периодично и оживяване на спомена за психотравмата. Налице са данни и за промяна на личността – ищецът е станал затворен, недоверчив, напрегнат, плах, страхлив, невротичен, песимист. Изолирал се, ограничил контактите, затворил се въщи, не работил продължителен период от време, избягвал общуване, сменил местоживеенето си, напуснал дома си с качулка, поради страх. Установяват се депресивни и тревожни преживявания и в емоционалната сфера, нарушил му се сънят. Установени са и увреждания в когнитивен план – ищецът се съсредоточавал по – трудно, губели му се думи, трудно помнел, имал намалена концентрация, ограничил поведенческия и словесния си репертоар, като всички тези елементи намалели с времето, а понастоящем има остатъци от тях. Дават заключение, че развитият псориазис трябва да се приема като психосоматично заболяване, тъй като той се асоциира с множество психологически проблеми, включително ниско самочувствие, трудности в общуването, сексуална дисфункция, тревожност, депресия и мисли за самоубийство. Остатъчната психична симптоматика и промяната на личността не нарушават категорично способността на ищеца за социално и професионално функциониране, но променят и затрудняват в някаква степен междуличностните му контакти и отношения.

Пред първоинстанционният съд са разпитани трима свидетели за установяване претърпените от ищцата вреди. От показанията на Н. И., майка на ищеца, чийто показания съдът преценява при условията на чл.172 от ГПК се установява, че вследствие на воденото срещу синът ѝ наказателно производство /знае за само едно/, приятелите му го изоставили, останали му само двама – трима, между тях и един духовник, с който си споделял, и това донякъде му помогнало. Чувствал се зле, както той, така и семейството му, тъй като баща му е известен спортен журналист и имат много познанства. Установява, че след като излязъл от ареста, живял при родителите си, но после станало невъзможно, защото „хората говорели“, наричали го педофил, наложило се да продадат жилището си и да се преместят където никой не го познава, за да започне нов живот. Към края на година три месеца прекарал в една къща

на гара Лъкатник, в пълна изолация – първо заради заболяването си, второ заради разбитата си нервна система. Посещавал психолог, станал зависим от лекарствата. Няколко пъти майка му е викала Бърза помощ заради висок пулс, притеснявала се много за него. Лекарствата му били скъпи – 300 лв. флакона, фотолечение, а прегледът – по 70-80 лв.

Свидетелят Д. И. дава показания, че знае за повдигнато обвинение на ищеца през 2010 г. за участие в педофилска група за изнасилвания, тъй като бил свидетел. Установява, че след излизането му от ареста, двамата се видели отново, но имало голяма разлика в него, имал някаква фобия, страхувал се да не го разпознаят хората след това, което писали по вестниците, споделил му, че имал псориазис, имал огромни петна по цялата ръка, големи обриви. Преди това бил човек с чувство за хумор, разказвал истории за живота си – какво е работил, къде е пътувал.

Свидетелят С. М. пък посочва, че знае за обвинението на ищеца през 2010 год. за участие в организирана педофилска група, както и че е бил задържан за няколко месеца в следствения арест. Когато го пуснали, се видял с него, но изглеждал много зле, бил отслабнал, била му побеляла брадата. Бил много нестабилен психически, с никого не искал да говори, затворил се в себе си. Приятелите му го изоставили, не искали да общуват с него. Първото наказателно производство, това за участие в ОПГ за педофилия, приключило през 2015 г. През 2016 г. му повдигнали ново обвинение – този път за лъжесвидетелстване. В резултат – и по трите наказателни производства ищецът бил оневинен. По време на второто и третото наказателно дело отново изпаднал в някаква дълбока депресия, тъй като бил обвинен за нещо, което не е извършил, пиел много лекарства, викал линейки у тях, получавал кризи. В редките случаи когато излизал, се криел с качулка и очила. Сега е малко по – добре, но травмата му е останала, не е същият човек. Преди наказателните производства ищецът се е хвалил на свидетеля, че е започнал работа в една британска компания, получавал много хубава заплата. След това не можел да започне работа – бил психически нестабилен и, отделно от това, се притеснявал да не го разпознаят, а и имал тези петна по тялото и ръцете си. Сега работи в неправителствената сфера. Установява също така, че ищецът преди това имал много приятели, много контакти, добро име в обществото, но всичко се променило след задържането му.

От изслушаната пред първоинстанционният съд съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че общата сума за лечение, включваща лекарства на ищеца от заболяването псориазис през периода 2010 г. – 2012 г. възлиза на 2 727.62 лева. Периодът, за който се претендира обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи от неполучено трудово възнаграждение от ищеца е 01.02.2010 г. – 30.06.2010 г. Включително, като на базата на сключен трудов договор между него и търговско дружество Интелиджънс Солюшънс Лимитид, вещото лице прави извод, че този размер е 5 977.10 британски лири, с левова равностойност 16 586.51 лева, към датата на прекратяване на досъдебното производство – 30.11.2015 г.

При така установена фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

С оглед изложеното в обстоятелствената част на исковата молба съдът намира, че е сезиран с иск с правно основание чл.2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, за заплащане на обезщетение за вреди. Съгласно чл.2 от ЗОДОВ държавата отговоря за вредите, причинени от органите на следствието, прокуратурата и съда от незаконно обвинение в престъпление, в случай, че лицето бъде оправдано или наказателното производство бъде прекратено. Съдът приема, че отговорността на държавата в лицето на нейните държавни органи е предвидена с оглед репарирание на вредите, причинени при осъществяване властническите функции на държавата, в лицето на нейните органи, които безспорно са възложени и на ответника по делото, което е и единственият критерий, изведен в ЗОДОВ. Две от предпоставките за възникване на отговорност, съгласно цитираната по-горе разпоредба, са наличието на обвинение в престъпление и оправдателна присъда по това обвинение или прекратяването му. В конкретния случай Прокуратурата многократно, на три пъти е обвинила ищеца в извършване на различни престъпления, като е изготвила обвинителен акт и е поддържала обвинението пред съда, като съдът е постановил оправдателна присъда спрямо обвиняемия или наказателното производство е било прекратено. С оглед на това съдът счита, че действията на органите на държавното обвинение противоречат на основните принципи на Европейската конвенция за правата на човека, ратифицирана от българската държава. Въз основа на изложеното съдът приема, че в настоящия случай са налице предпоставките, визирани в чл.2 от ЗОДОВ, поради което следва да се ангажира отговорността на държавата за повдигнатите срещу ищецът обвинения и постановените оправдателни присъди от съдилищата.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата отговоря за вредите, които се явяват пряка и непосредствена последица от увреждането. При определяне размерът на обезщетението въззивният съд съобрази Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и съдебната практика на ВКС, където се приема, че справедливостта като критерий за определяне размера на обезщетението при деликт, не е абстрактно понятие, а предпоставя винаги преценка при мотивирано изложение, а не изброяване на обективно съществуващи, конкретни обстоятелства, като характер на увреждането, начин на извършването му, интензитета и продължителността на търпимите болки и страдания, допълнително влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания и т.н.. На тази база следва да се прецени обезщетението за неимуществени вреди за претърпените болки и страдания.

В настоящият случай се установи, че в резултат на водените срещу ищеца наказателни производства по повдигнатите обвинения, същият като пряка и непосредствена последица е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в изживян психически стрес и душевно безпокойство. Вследствие на първото повдигнато обвинение за извършено престъпление престъпление по чл. 149, ал. 1 и чл. 157 НК ищецът е развил заболяване „псориазис“, изпитвал е притеснения, променил се начинът на живот, разбило се здравето му, останал без работа, в каквато насока са показанията на разпитаните по делото свидетели. На следващо

място психологическата експертиза установи, че при ищеца се наблюдават психотравми, вследствие на водените наказателни производства. При определяне на обезщетението съдът също така следва да вземе предвид и обстоятелството, че ищеца е бил осъждан и преди това, което е видно от представеното по наказателната преписка свидетелство за съдимост. В този смисъл съдът приема, че ищеца не е търпял болки и страдания с по-голям интензитет от нормалните в такива ситуации.

Настоящият състав като взе предвид всички тези обстоятелства, преценени съобразно принципа на справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД във връзка с § 1 от ЗОДОВ, времето през което са се водели отделните наказателни производства, както и времето което ищеца е прекарал с мярка за неотклонение „задържане под стража“, социално-икономическата обстановка в страната, счита че за обезщетяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди са необходими следните суми: сумата от 5 000 лева по водено срещу него наказателно производство по пр.пр. № 3-776/2009 г. по описа на СРП, ДП № 12/2014 г. по описа на ДАНС за престъпление по чл. 149, ал. 1 и чл. 157 НК; сумата от 2 000 лева по воденото наказателно производство по пр. пр. № 8290/14 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 15219/14 г. на 02 РПУ-СДВР, за престъпление по чл. 316, вр. чл. 309, ал. 1 НК и сумата от 2 000 лева по наказателно производство по пр.пр. № 2052/17 г. по описа на СРП, досъдебно производство № 226 ЗМК-238/2017 г. по описа на 02 РУ-СДВР, за престъпление по чл.290, ал. 1 НК. За тези суми предявените иски с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ са основателни и доказани и като такива следва да бъдат уважени.

По претенцията за имуществени вреди съдът приема следното:

Съгласно ТР №1/11.12.2018 год. по т.д.1/2017 год. на ОСГК на ВКС, изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или прекратено на основанията, посочени в чл.2, ал.1 ЗОДОВ, са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на това производство. В настоящия случай от представения пред първоинстанционният съд договор за правна защита и съдействие от 25.05.2011 год. /л.165/ се установява, че за защита в рамките на воденото досъдебно производство по пр.пр. № 3-776/2009 г. по описа на СРП, ДП № 12/2014 г. по описа на ДАНС за престъпление по чл. 149, ал. 1 и чл. 157 НК, ищеца е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 2 000 лева, която сума следва да бъде заплатена от ответника.

Съдът приема за основателна и доказана и претенцията на имуществени вреди в размер на 5 977.10 британски лири. Това е така, тъй като от събраните по делото доказателства се установи, че ищеца е бил в трудовоправни отношения и за периода от 01.02.2010 г. - 30.06.2010 г. не е получил възнаграждение в посочения размер, който се установи от приетата по делото съдебно счетоводна експертиза. В тази връзка съдът приема, че сумата 5 977.10 британски лири, представлява обезщетение за имуществени вреди, вследствие пропуснати ползи от неувеличаване на имуществото на ищеца с трудово възнаграждение за посочения период.

Неоснователна е претенцията за заплащане на сумата от 2 742.28 лева, представляващи

заплатени разходи за лекарства за лечение на заболяване „псориазис“, в резултат на воденото срещу него наказателно производство, тъй като не бяха ангажирани доказателства в тази насока. Неоснователно е искането на ищеца за допускане на свидетел за извършването на тези разходи, които следва да бъдат установени единствено с разходни писмени документи. Свидетел може да свидетелства за факта на физическото им закупуване, но не и за стойността им. Действително вещото лице по счетоводната експертиза е заявило, че сумата за лекарства, които евентуално са заплатени от ищеца, възлиза на 2 727.61 лева, но тя е работила на базата на ценова листа при Търговско дружество – доставчик на лекарства, а доказателства за заплатени медикаменти за лечение /фискални бонове/ по делото липсват.

Поради несъвпадане в изводите на двете инстанции относно размера на обезщетението в обжалваната му част за имуществените вреди решението ще следва да се отмени за сумата от 2 000 лева, представляващи заплатен адвокатски хонорар в наказателното производство и исковата претенция в тази част да бъде уважена.

При този изход на спора, при безспорно осъществено безплатно представителства, ответника следва да заплати на процесуалния представител на ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 188 лева, определено съгласно минимумите по чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ДВ, бр.88 от 04.11.2022 год./, с оглед обжалваемия материален интерес по делото.

По изложените съображения, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 263294 от 11.11.2022 год., постановено по гр.д.№ 16163/2018 год. по описа на СГС, I-3 състав в частта в която е отхвърлен предявения от А. П. И. против Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за сумата от 2 000 лева, представляващи имуществени вреди, заплатено адвокатско възнаграждение в наказателно производство по пр.пр. № 3-776/2009 г. по описа на СРП, ДП № 12/2014 г. по описа на ДАНС за престъпление по чл. 149, ал. 1 и чл. 157 НК, **И**

ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България да заплати на А. П. И. на правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ сумата от 2 000 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди, заплатено адвокатско възнаграждение в наказателно производство по пр.пр. № 3-776/2009 г. по описа на СРП, ДП № 12/2014 г. по описа на ДАНС за престъпление по чл. 149, ал. 1 и чл. 157 НК, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.12.2015 год до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалите части.

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България да заплати на адв. В. К. - БЛАК, на основание чл. 38, ал.2 от ЗАДв, сумата от 188 лева.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____